

De tweede wonderbare visvangst

Johannes 21:1-14

Van nu aan zult u mensen vangen

Christus geeft opdrachten aan al Zijn discipelen. Dit wordt duidelijk gemaakt in het slothoofdstuk van het evangelie naar Johannes, die hier evenals in voorgaande hoofdstukken de discipel wordt genoemd die door Jezus werd geliefd (Joh. 21:7, 20). Terwijl wij in Johannes 19 in deze discipel een beeld zien van onze verbondenheid met de gekruisigde Christus, en in Johannes 20 onze één-making met de gestorven en opgestane Heer, zien wij in Johannes 21 onze huidige relatie met *de Heer in de hemel*. *Hij* is de Heer Die de gaven uitdeelt (vgl. Ef. 4:7vv.), en ons opdraagt voor Hem bezig te zijn en handel te drijven totdat Hij komt.

In dit hoofdstuk leren wij dus nog weer andere lessen met het oog op onze plaats en taak als volgelingen van de Heer. Evenals bij het eerste teken in Johannes 2 voorziet Hij in een menselijk tekort en verandert Hij het gebrek in overvloed. Wie tot Hem komt, zal nooit meer honger hebben; en wie in Hem gelooft, zal nooit meer dorst hebben (Joh. 6:35). Het laatste teken in dit evangelie toont opnieuw Zijn goddelijke heerlijkheid en Zijn macht over de schepping.

Johannes 21 draagt het karakter van een *nawoord*. Nadat de laatste verzen van hoofdstuk 20 het grote doel van het evangelie hebben genoemd ('opdat u gelooft dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat u gelovend het leven hebt in Zijn naam'), tekent hoofdstuk 21 hoe de Heer Zijn discipelen tot vissers van mensen maakt en hen inschakelt in Zijn dienst. *Hij* gaf de opdracht het net uit te werpen

aan de rechterzijde van het schip, wat leidde tot deze wonderbare visvangst (Joh. 21:6). Door Zichzelf zo in Zijn opstandingskracht en Zijn absolute macht over alle dingen te openbaren, bereidde Hij de discipelen voor op het werk dat zij zouden gaan doen.

Het initiatief dat Petrus had genomen om te gaan vissen op het meer van Tiberias (Joh. 21:3a), had uiteraard betrekking op een gewone visvangst. Mogelijk dacht hij niet meer aan het vissen van mensen, waarover de Heer vroeger gesproken had bij de roeping van de eerste discipelen (Matt. 4:18-22; Mark. 1:16-20; Luk. 5:1-11). Mogelijk hadden de discipelen al uren gewacht op het strand en hadden ze ook honger. In die nacht vingen zij echter niets, maar de ontmoeting met Christus maakte alles anders. Het resultaat was een *wonderbare* visvangst, die het uitgangspunt vormde voor een maaltijd met de Heer en het herstel van Petrus te midden van de overige discipelen. Op deze wijze wilde de Heer hem in het openbaar de verantwoordelijke taak geven die Hij hem had toegedacht, een speciale taak zowel ten aanzien van de Joden als ten aanzien van de volken. Zo wordt hier de lijn als het ware terugggebogen naar de *oorspronkelijke* roeping van de discipelen en wordt deze in een nieuw licht geplaatst. De opgestane Heer maakte een nieuw begin met Zijn volgelingen. Zij leerden Hem definitief als hun Opdrachtgever kennen en zij zouden voortaan vissers van mensen zijn.

De Grote Opdracht

Het is ook belangrijk dat deze verschijning plaatsvond in *Galilea* en niet in Jeruzalem, de stad waar Hij was opgestaan uit de doden en was verschenen aan de discipelen die op de eerste dag van de week waren bijeengekomen. In Galilea had de Heer de meeste jaren van Zijn leven doorgebracht. Dit deel van het land werd veracht door de Joden (Joh. 1:47; 7:52). De profeet Jesaja noemde het 'Galilea der heidenen' (Jes. 8:23 SV). In deze landstreek van diepe duisternis en van de schaduw van de dood (Jes. 9:1-2), was het Licht der wereld reddend verschenen. Na Zijn opstanding en hemelvaart zou Hij ook het Licht voor de volken zijn en zou Gods heil reiken tot het einde van de aarde (Jes. 49:6). De Heer zou Zijn werk voortzetten vanuit de hemel, in de kracht van de Heilige Geest en door de dienst van de apostelen.

Hier in Johannes 21 wordt het beeld gebruikt van een heer en zijn knechten, een gezagvoerder met zijn vissers. De apostelen zouden het evangelienet op bevel van de Heer uitwerpen in de 'zee' van de volken en de naties, en ze zouden het weer aan land brengen met een menigte van bekeerlingen. Galilea was de plaats waar zij

de Grote Opdracht ontvingen, zoals men die meestal noemt (Matt. 28:16-20; Mark. 16:14-18). De Heer ging hun voor naar Galilea, de landstreek die sprak van Gods genade voor de heidenen. Daar beval Hij hun erop uit te trekken in de hele wereld en het evangelie te verkondigen aan de hele schepping.

Een andere belangrijke les uit dit gedeelte in Johannes 21 is, dat wij in ons werk voor de Heer volkomen afhankelijk zijn van de aanwijzingen die Hij geeft. Zonder Hem kunnen wij *niets* doen en is al onze inspanning vruchteloos (Joh. 15:5). Dat kan soms heel pijnlijk zijn. Onder leiding van Petrus hadden de discipelen de hele nacht gevist, maar 'in die nacht vingen zij niets' (Joh. 21:3b). Plotseling zagen zij in de ochtendnevel echter een Man op de oever staan, die zij niet onmiddellijk herkenden. Deze vroeg hun of zij ook iets te eten hadden (Joh. 21:5). Sommige vertalingen gebruiken het woord 'toespijs' of rechtstreeks het woord 'vis'. Het gaat hier om iets dat men bij het brood kon eten en dit ook smakelijk maakte. Het kwam er dus op neer dat de Heer vroeg of zij ook iets gevangen hadden, maar daarop moesten toegeven dat hun pogingen op niets waren uitgelopen. Zij herkenden de Vreemdeling nog steeds niet, maar in Zijn stem lag zoveel gezag dat zij het bevel opvolgden om het net aan de rechterkant van het schip uit te werpen. Dat was ook al eens eerder gebeurd (vgl. Luk. 5:5-7). Het resultaat was ongelofelijk: zij konden het net niet meer trekken vanwege de menigte van de vissen (Joh. 21:6).

Het is de Heer

Daarna volgde direct de ontknoping (Joh. 21:7vv.). Johannes, die de Heer zo goed kende en gewend was in Zijn nabijheid te zijn, begreep intuïtief dat het de Heer moest zijn. Hij zei tegen Petrus: 'Het is de Heer!' Opnieuw bleek het impulsieve karakter van Petrus: hij sprong in het water om zo snel mogelijk bij de Heer te komen. Het is goed dat wij wensen in Zijn nabijheid te zijn! Dat was ook Petrus' verlangen geweest toen de Heer op de zee wandelde (vgl. Matt. 14:28). De andere discipelen kwamen met het scheepje en sleepten het net met de vissen naar de kant. Het schip zonk niet en het net scheurde niet, in tegenstelling tot wat er dreigde te gebeuren bij de eerste visvangst die zij deden op het woord van de Heer (Luk. 5:6-7). Petrus was degene die het net op het land trok, vol grote vissen, honderddrieënvijftig. Bij de roeping van de eerste discipelen was hij ook degene die – samen met Andreas – het net uitwierp in de zee (Matt. 4:18; Mark. 1:16).

Deze wonderbare visvangst illustreert het werk dat de discipelen voortaan zouden verrichten in afhankelijkheid van de Heer. Zij zouden het net van het evangelie uitwerpen en Gods uitverkorenen bijeenbrengen, allen die bestemd waren voor

het eeuwige leven. Anders dan in de gelijkenis van het sleepnet in Mattheüs 13, zijn het hier alleen *goede* vissen. Het gaat in Johannes 21 kennelijk niet om naambelijders, maar om hen die werkelijk de Heer toebehoren. De vermelding van het precieze aantal wijst erop dat de Heer al de Zijnen kent, niemand van hen zal verloren gaan. Over dit getal honderddrieënvijftig is veel gespeculeerd. Augustinus zag hierin het getal van de uitverkorenen die bijeengebracht worden in de kerk. Hiëronymus bracht het in verbinding met de verkondiging van het evangelie aan alle volken op aarde.

De apostel Petrus zou bij deze taak van het vissen van mensen een verantwoordelijke plaats krijgen, zoals het boek Handelingen ook bevestigt. Hij was degene die het net van het evangelie uitwierp in de volkeren-zee en het ook weer binnenhaalde, vol met bekeerlingen uit de Samaritanen en uit de heidenen (Hand. 8, 10, 11). In Handelingen 8 zien wij Petrus samen met Johannes en zo ook in Handelingen 3 en 4, waar het gaat om het getuigenis onder het Joodse volk. Zij waren in hun vroegere werk als vissers reeds metgezellen of *deelgenoten* (Luk. 5:10 HV). In het vervolg van Johannes 21 zien wij hen eveneens in hun onderlinge verbondenheid als volgelingen van de Heer. Toch was er ook onderscheid in hun bediening. De Heer zinspeelde daarop na het herstel van Petrus. Zij moesten ieder persoonlijk de Heer navolgen en gaan waar Hij hen leidde; bovendien zou de dienst van Johannes zich uitstrekken tot de eindtijd. Het is zeker niet altijd eenvoudig de Heer te dienen en een visser van mensen te zijn, maar wij zien hier dat *Hij* het ons wil leren. Wij dienen slechts te letten op Zijn bevel, dan is het resultaat ongelofelijk.

Profetische betekenis

Verder kunnen wij in deze wonderbare visvangst een verwijzing zien naar de prediking van het evangelie van het Koninkrijk in de laatste dagen. Door de inzet van Joodse predikers zal er in de eindtijd opnieuw een grote menigte uit de volken gered worden (vgl. Openb. 7). Dat zal gebeuren ná de opname van de gemeente, die bestaat uit degenen die niet gezien hebben maar toch geloven (Joh. 20:29). In die tijd zal er ook een rest uit Israël tot geloof komen, die ten slotte de doorstoken Heer zal aanschouwen en een rouwklacht over Hem zal aanheffen bij Zijn wederkomst (Zach. 12:10). De gemeente wordt in Johannes 20 afgebeeld door de vergaderde discipelen; het gelovige overblijfsel uit Israël door Thomas, die de doorboorde handen en de doorstoken zijde van de Heer zag en zelfs mocht aanraken.

